

86 jenter på høyre side av aulaen. Og 63 gutter i avdelinga nærmest eplehagen. 86 delt på 63. Tor Haagensen hadde gitt ham regnestykket allerede den andre dagen på FHS.

– Du kan vel regne?

– Jo'a.

Han brukte ikke lang tid på brøken.

– Litt over 1,3 ...?

– Nettopp. 1,36 jenter per gutt, ifølge min kalkulator. Du skjønner hvilke muligheter det gir, hæ?

*

Jenter.

Hva var det med jenter?

Han visste ikke hvor mange ganger han hadde stilt seg selv dette spørsmålet. Men det var nok langt flere ganger enn Gud hadde advart innbyggerne i Sodoma og Gomorra?

Han satt på plass nummer 38 i aulaen og stirra hardt ned i den blå nålefilten. De burgunderrøde stolene ga av og til fra seg et knirk eller i verste fall en beklemmende fiselyd. Så det gjaldt å sitte ganske stille. Iblant sendte han et stjålent blick over midtgangen mot jentesida.

Der satt de 86 fagre og fulgte alvorlig med på andakten. Det var bare to meter over til den andre sida, men det virka som et vulkansk krater. Hvordan var det mulig å få innpass i denne skauen av langt hår? Ingen av dem var som Liz. Han så aldri det trassige, skarpe blikket, hørte sjelden de nådeløse kommentarene hennes. Men de langhåra vesenene omga seg med den samme uoppnåeligheten; de svevde nesten i sitt eget univers.

Hver kveld klokka kvart på sju var det oppstilling.

Det sto i skolens reglement at du måtte møte på andakt. Han hadde faktisk skrevet under på at han skulle gå til aulaen for å få et gudsord hver kveld. På fredager måtte han gå på kveldsmøte. Og på lørdager var bibelstudium og gudstjeneste obligatorisk. Penklær også. Den grønne dressen hadde fått et oppsving den neppe hadde drømt om da Bjørnar parkerte den innerst i skapet etter pastor Pauls møtevirksomhet.

Han kikka seg forsiktig over skuldra. Jo da, de sto der i kveld også. Noen av de eldste og mest betrodde elevene hadde som oppgave å føre fraværslister. De hadde en skisse over stolene i aulaen på et ark. Nå sto de med

optikerblikk bakerst i lokalet, sjekka virkeligheten mot tallene i rutemønsteret og noterte hvem som kom og hvem som svikta Vårherre. Regnskapsbøker i himmelen, og på jorden.

Jenter. Han kunne ikke unngå å tenke på dem når de satt her i aulaen. Nær, men likevel en evighet unna. Jenteinternatet på FHS var om mulig enda fjernere. I det hele tatt var omgangen mellom kjønnene et strengt regulert felt. Men det så likevel ut som om de aller kristneste gutta var sammen med de aller kristneste jentene. Noen av elevene var faktisk så kristne at de hadde ansvar for å holde andakten i aulaen om kvelden.

– Å holde andakt er verdens beste sjekketriks, forklarte Tor Haagensen en kveld de satt på rommet.

– Da drar du damer, skjønner du. Hele poenget med denne skolen er at unge adventister skal gifte seg med hverandre. Så skal de få adventistbarn som igjen skal gå her og gifte seg med hverandre. Dermed holder vi sekta ren og pen fram til Jesus kommer tilbake.

– Men åssen skal man få kontakt med jentene?

– Bli med meg en liten tur.

Romkameraten hadde tatt ham med ned på plenen, stilt seg mellom de to mursteinsrøde internatene og strukket ut armene.

– Hvor langt er det til hver side fra der vi står nå?

– Eh, vi er omtrent på midten.

– Akkurat. Og her gikk grensa.

– Grensa?

– Mmm. Grensa mellom internatene. Før i tida hadde plenen en gutteside og en jenteside. Det var strengt forbudt å krysse den grensa etter skoletid.

– Etter klokka to? Tuller du?

– Du har bare begynt et par år for seint til å få oppleve

det. Han bøyde seg ned og tok opp en tilfeldig pinne som lå på bakken.

– Hva er dette?

– En pinne ...

– Sikkert. Men veit du hva den kunne blitt brukt til?

Bjørnar bare trakk på skuldrene.

– Den kunne for eksempel vært en leiepinne.

– Hæ. Leiepinne?

– Siden det var en gutteside og en jenteside her på pelen, kunne heller ikke kjærestepara holde hverandre i handa på kveldstid. Det var strengt forbudt med kroppskontakt over grensa. Men de aller smarteste fant på at de kunne leie hverandre ved hjelp av en pinne, eller en stokk, eller et avkappa kosteskaft. Så der gikk gutten og jenta, på hver sin side av grensa, fram og tilbake, med en stokk mellom seg.

Tor gliste.

– Regelverket på Fjord Høyere Skole har alltid fått fram det beste i folk.

Utilnærmelig, uoppnåelig, uangripelig. Det virka umulig å få kontakt med jentene på dette stedet.

Det var regler. Leggetid, innetid, leksetid, stilletid, vaske- tid, tid for pliktarbeid, tid for andakt, tid for skole, tid for mat, tid for øving, tid for trening, tid for tv. Sistnevnte var for øvrig så kort og så begrenset at det var ikke noen vits i å tenke på det engang. På FHS var Dagsrevyen så vidt godkjent. Dessuten var det forbud mot det meste. Han tenkte at det hadde vært enklere å lage ei liste over ting som faktisk var lov.

– Sannheten!

Han bråvåkna av stemmen fra talerstolen.

Det var Jarl Gunnar som hadde andakten denne kvel-

den. Han sto på talerstolen med en selvsikkerhet og et tonefall som var langt bortenfor Bjørnars fatteevne. Han satt djupt nedsunket i den røde skaistolen.

Skulle han ønske at det var han som sto der oppe? Hadde han talemåtene som skulle til? Var det den velsmurte kjeften hans som skulle sikre inngangsbillett til jenteinternatet.

Han huska møtet med Sol.

Det var hun som hadde ansvaret for andaktslista. Sol fra Bergen. Sol gikk rundt med en liten bok, en slags kalender. Der fylte hun inn navna på alle som meldte seg frivillig til å holde andakt.

Hun hadde alltid en flokk venninner med seg når hun verva folk til andaktslista. De kvitra og kakla og blunka med tunge øyevipper, og kasta på lange lokker, hår som skinte og blinka, som dufta av fremmedeampoer.

Bjørnar hadde sett på gutteskikkelsen som blei ringet inn av Lucia-opptoget. Jentene kveila seg rundt Kent fra Tromsø med den utslitte kofta. Det blunka fort og nervøst bak de tykke brilleglassene hans der han satt i hiet sitt, innerst på lesesalen sammen med fysikkbøkene.

– Når skal du holde andakt, da, Kent?

Knipetangmanøveren var utrolig effektiv.

– Tirsdag om tre uker. Jeg skriver deg opp med en gang.

Bjørnar hadde sneket seg ut av lesesalen før det var for seint.

– Sannheten, gjentok Jarl Gunnar fra plattformen. – Det er sannheten som skal frigjøre oss. Og hvor er det vi finner sannheten, om ikke i den siste, sanne menighet.

Han huska med rødmende gru sin egen opptreden på plattformen hjemme i kirka og kjente at han begynte å klø over hele kroppen bare ved tanken på å stå på talerstolen i aulaen.

Jarl Gunnar annonserte avslutningssangen. Nummer 412 i *Salmer og Lowsanger*. Kjæresten hans gikk fram til det store, svarte flygelet. Jarl Gunnar skulle bli pastor. Da var det viktig med ei kone som kunne spille piano. Hun lot hendene danse selvsikkert over tangentene under forspillet. Jarl Gunnar løfta hendene på skrå ut i lufta foran seg som et tegn på at forsamlingen skulle stå under sangen. Alle adlød.

For en makt.

«Dann du meg, Herre, helt ved din Ånd. Form meg som leiren i mesterhånd. Ta meg og dann meg, slik som du ser. Gavner min sjel og saken din mer.»

Igjen merka Bjørnar at han sang med. Underlig.

På vei ut sklei Tor Haagensen opp på sida av ham.

– Nå, skal du ikke være med på bønnegruppene?

Romkameraten kasta hodet i retning av elevene som var blitt igjen i aulaen, knelende, to og to. Hver kveld, etter hver andakt, delte elevflokkene seg i to nesten like store grupper. Den ene delen blei igjen i aulaen for å be lenge og intenst. Resten gikk spissrotgang mot utgangsdøra, mens bekymrede blick boret seg inn i nakkene deres.

– Sorry. Men det er blitt litt mye bønn i det siste. Klarer ikke å finne på mer å be om akkurat nå. Du, 'a?

– Stiller opp på bønnegrupper en gang iblant. Bare for å holde fasaden noenlunde inntakt. Da blir jeg i alle fall regna som nesten hellig?

– Hellig?

– Det er jo det enkleste å få med seg på dette stedet. Enten så er du blant De hellige, eller så er du det ikke. Akkurat nå er du på vei bort fra De hellige.

Bjørnar fikk øye på Søren fra Bergen og Freddy fra Trondheim. De to fotballgutta var på vei ut.

Tor ga ham et lite dytt i sida.

— | | —
— | | —
— Var det ikke du som var opptatt av å komme i kontakt med jenter?

Han kikka forskremt til sida.

— Så snu deg og se, da.

Bjørnar sendte et blick gjennom den åpne dobbeltdøra inn til aulaen. Minst halvparten av de som knelte sammen, var en kombinasjon av gutt og jente.

Desmond stilte som vanlig i en egen liga. Han hadde tre av skolens peneste jenter knelende rundt seg i intens bønn. De så nesten enda penere og enda mer uoppnåelige ut nå.

— Skjønner du hva jeg snakker om?